

ל"ג בעומר תשע"ז

שבת במירון

זה מר). היה רבי שמחה מסיים, 'כששואלים ומבררים אין זה טוב, לא תמיד האדם ראוי, אך בלילה זה, של ההילולא הגדולה, שעורך רבי שמעון במירון, לא שואלים שאלות, הכל ראויים, כולם מקבלים ושואבים בששון ממעיני הישועה. (נפלאותיו לבני אדם)

למירון צריך הכנה מיוחדת. פעם כאשר עבר כ"ק האדמו"ר בעל ה"אמרי אמת" מגור זצ"ל בדרכו ליד מירון, אמרו משמשיו בקודש שלא רחוק מכאן נמצא ציון הרשב"י במירון, וכיוונו לרמז בזה שאפשר לנסוע לשם. השיב להם ה"אמרי אמת" "מירון דארף האבען א ספעצילע הכנה" (מירון צריך הכנה מיוחדת).

עפר מירון

חסיד וויזניצא תושב צפת עלה בל"ג בעומר לציון התנא האלוקי רשב"י במירון. בשהותו במקום הקדוש גברו געגועיו לרבו, לבו התחמם בקרבו, ובו במקום החליט לנסוע אל רבו ה'צמח צדיק' לוויזניצא, לחג השבועות הקרב ובא. החלטתו הייתה נחושה כל כך, עד שמפני החשש שמא יעכבוהו בביתו החליט לא לחזור לביתו לצפת, אלא לנסוע מיד ממירון לחיפה ומשם באנייה לוויזניצא, ואת ההודעה על נסיעתו שלח מחיפה. כמנהג יהודי הישוב הישן לבש גם הוא בל"ג בעומר בגדי שבת, כך שהשטריימל והקפטן היה עמו, והיה לו את הטלית ותפילין ומעיל פשוט שאותו לבש בדרך למירון. באותה שנה היה במירון שטפון גדול, וכל דרכי העפר שהובילו מהציון הק' הפכו להיות בוציים וטובעניים שלא איפשרו ללכת עליהם. החסיד מצא עצה גם למכשול זה, הוא פשט את הקפטן, לבש את המעיל, והחליק במורד ההר כשהוא ישוב על שולי מעילו. כשהגיע לתחתית ההר צרר את המעיל הספוג בבוץ, לבש את הקפטן, המשיך לחיפה, ומשם לאחר הפלגה ארוכה ומייגעת ודרך ארוכה ביבשה הגיע לשלום למחוז חפצו וויזניצא. כשנכנס לתת שלום לה'צמח צדיק, שמח לקראתו, ושאלו, האם הבאת לי משהו מארץ ישראל. בוש ונכלם עמד החסיד והתנצל שנסיעתו הייתה חפווה ושלא הספיק להביא עמו דבר. שום דבר לא הבאת מארץ ישראל חזר ה'צמח' ושאל. התנצל החסיד שוב, ומתוך גמגום מה של בושה סיפר שאין לו מאומה בלתי אם גווייתו והמלבושים שעליו, זולת זה הביא עמו רק מעיל נוסף המלא בבוץ ממירון. כששמע זאת ה'צמח צדיק' ביקשו לתת לו את המעיל, נטלו שיפשפשו וניערו היטב מן הבוץ שהפך להיות יבש ופריך. לאחר מכן טרח ה'צמח צדיק' בגופו לאסוף את כל גרגירי העפר לתוך מטפחת נקיה וצחורה, התרומם ואמר בהתרגשות, באף מתנה לא יכולת להנות אותי כמו במתנה זו. 'אדמת קודש מקרתא קדישא מירון, ערכה לא יסולא בפז'.

(אבן שתיה)

אמונה פשוטה

פעם ישב הרה"ק בעל "אמרי חיים" זצ"ל מוויזניץ יחד עם אחיו אהובו הרה"ק בעל "מקור ברוך" זצ"ל מסערט וויזניץ -בליל ל"ג בעומר במירון בדירה אחת, והביטו זמן רב איך יהודים עולים

בדור הקודם החלו חסידים במנהג של עליה למירון לשבתות. הרעיון היה נפלא, המטרה הייתה כדי לגבש את החסידות על ידי כינוס החסידים עם האדמו"ר במקום קדוש. אין ספק, מירון ורבי שמעון ממש מיועדים לכך, להתחזק ולהתעלות בצוותא יחד. הראשון שנהג כך היה רבי אברהם שטרנהארץ, מנהיג חסידי ברסלב, נכדו של רבי נתן מברסלב זי"ע, רבי אברהם עלה ארצה בשנת תרצ"ו והתחיל לחזק את חסידי ברסלב בדרכים שונות. בראש השנה, יום שרבי נחמן מברסלב ציווה לחסידיו להתפלל ליד ציונו באומן או אצל צדיק אחר, הוא ארגן מנין בעיר העתיקה, ברם, בשנת ת"ש העביר את מקום התפילה למירון. מאז, חסידי ברסלב מתפללים שם ביום הנורא הזה. רק בראש השנה תש"ט, שהיה מסוכן להתקרב למירון בשל האויב הערבי, התפללו בטבריה ליד הציון של רבי מאיר בעל הנס. המנהג התפשט לחסידויות ומוסדות אחרים. "יד עזרה", ביוזמתו של רבי אשר פריינד, הגיעו למירון בכל "שבת מברכין". הרבה חסידויות בחרו אחת השבתות לעלות מירונה, ולהתרומם שם בצל היכל רשב"י מתוך שמחה של מצוה.

ציון המצויינת

כאשר שהה פעם בעל "מקור ברוך" זי"ע מסערט וויזניץ במירון בחודשי הקיץ למנוחה, עלה יום אחד לציונו הקדוש של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. הדרך העולה הייתה בשעתו זרועה באבנים וסלעים לרוב. פנה רבנו זי"ע למלווהו באמרו: רואה הנך את כל האבנים האלו, יהודים שבורים ורצוצים מגיעים לכאן, כאשר לכל אחד ישנה אבן הרובצת על ליבו. אולם כאשר באים אל התנא האלוקי רשב"י, ושופכים על ציונו שיח בתפילה ובתחנונים, יורדת האבן מהלב ומתגלגלת החוצה, לכן יש כאן כל כך הרבה אבנים בדרך העולה לציונו הקדוש. (נועם הברכה ח"א עמ' קעב)

מירון של ל"ג בעומר

חסיד בעלזא היה בתל אביב, גאון אדיר שהתהלך בצידי דרכים, ושמו ר' שמחה מונד זצ"ל, כל ימיו היה ר' שמחה טורח לעלות מירונה בל"ג בעומר. אף בהיותו ישיש מופלג, עושה היה את הדרך הארוכה על כל המאמץ הכרוך בכך. עוד ראוהו במירון בל"ג בעומר אף כאשר עבר את גילו התשעים.

מרגלא בפומיה אימרה מתוקה. יודעים אתם את ההבדל בין מירון של שאר ימות השנה למירון של ל"ג בעומר, הבה ואומר לכם, כאשר הגביר יושב בביתו ואדם נצרך בא להתדפק על דלתו הרי שהגביר יושב ומברר על פרטי הבקשה, ואז אם נשאה חן בעיניו, מעניק את נתינתו המסוימת. אולם, כאשר גביר זה עורך חתונה לבנו, אז שופעות הנתינות לכל עבר, מחלק הוא לכל מבקש, אינו שואל שאלות. גדולה שמחתו, ועז רצונו שכל סובביו ישמחו עמו. בליל חתונה אין שואלים שאלות, כולם מקבלים. 'אז מפרעגט קשי'א'ס איז ביטער' (כשמקשים קושיות

ל"ג בעומר תשע"ז

אחד התעלף באמצע העבודה, ונשאר משותק ברוב גופו. הרופאים המטפלים בו בבית החולים עשו מאמצים לרפא אותו, ברם לאחר שנתיים עדיין לא חל שום שינוי במצבו. הוא החליט שישועתו אינה בידי אדם, וגמר בדעתו לנסוע למירון ולהתפלל אצל רבי שמעון, שאולי תבוא רפואתו בזכות רשב"י. הוא הגיע עם חבריו ברכב בימי אלול תשכ"ה. הייתה שם קבוצה של בחורים מירושלים שראו אותו ודברו אתו. אחד מהם, כל יום האיש ישב בכסא גלגלים ליד הציון של רשב"י ובנו רבי אלעזר, ושפך את תפלתו בשברון לב ובדמעות שלישי. לאחר כמה ימים הוא ניסה לקום מהכסא, ולפלא פלאים לעיני הקהל, התחיל לפסוע פסיעות ראשונות בלי סיוע. (מפי הרה"ח ר' אהרן לבל שהיה אחד מקבוצת הבחורים)

תפילת אבות על בנים

מסופר על ידי המקובל רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, שאומר: "סיפור זה חשוב כתחיית המתים". בשנת תשנ"ט יהודי חרדי מהעיר חולון הרגיש שהגיעו מים עד נפש. בנו החל לרדת משמירת המצוות זה שנתיים מזמן הבר מצוה שלו, עד שהתפרסם הדבר ברבים. יום אחד החליט לדבר ישירות עם בנו. "איזה בושא יש לי ממך, אתה פורש מן הדרך שלנו, ואני ואמך סובלים מזה יום ולילה". "אני מבין את העולם אחרת", השיב בנו. העלה האיש רעיון חדש. "בוא איתי היום למירון, אולי..." כשנכנס האיש להיכל רשב"י נפלו עיניו על שלט קבוע בקיר הנקרא "תפילת אבות על הבנים". "כן", הוא חשב, "בשביל זה באתי לכאן" הוא קרא את התפילה בלב נשבר עד שעניו זלגו דמעות שנשרו על זקנו. לאחר שעה התחיל לחפש את בנו כדי לחזור הביתה. פנה אליו בנו ואמר: "אבא, אני מתחרט על שסרתי מדרך אבותינו, ומעכשיו אני מקבל על עצמי לשמור תורה ומצוות בכל ליבי". בזכות רבי שמעון בר יוחאי. מוסיף רבי גמליאל הערה: "כל ליל שישי אני מדבר לפני קבוצה שנשרו ורוצים להתחזק ביהדות. בחנוכה תשס"ו, סיפרתי להם את המעשה הזה, ואחר כך ניגש אלי בחור אחד ואמר לי 'רבי, הסיפור הזה נכנס עמוק לתוך לבי, ואני מבטיח לך שמהיום והלאה אני אתחיל להניח תפילין, מצוה שזה שנים הפסקתי לקיים. הכל בזכות הסיפור". מסיים רבי גמליאל: "באמת, רואים מזה כח התשובה הבאה מרבי שמעון בר יוחאי".

תניא, רבי שמעון אומר: "כל סעודה שאינה של מצוה, אין תלמיד חכם רשאי ליהנות ממנה". (פסחים מ"ט ע"א)

אמר רבי שמעון: "בא וראה כמה חביבה מצוה בשעתה". (פסחים ס"ח ע"ב)

שאלו תלמידיו של רבי שמעון בר יוחאי, מפני מה לא ירד להם לישראל מן במדבר "פעם אחת בשנה", ויהיה להם עבור כל השנה, ומדוע היה צריך לרדת מן בכל יום, השיב להם רשב"י בדרך משל, למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן אחד,

לציון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, ולא דיברו זה עם זה מאומה. לפנות בוקר אמר הרה"ק בעל "אמרי חיים" זצ"ל לאחיו הרה"ק בעל "מקור ברוך" זצ"ל: "ראה נא מהו הפירוש 'אמונה פשוטה', אנשים לא רואים ולא מבינים כלום, ובכל זאת באים ממרחקים להשתטח אצל ציונו של הרשב"י..." (אור חיינו עמ' שיט)

סגולת ההדלקה

ב"ח אייר יומא דהילולא של הרשב"י, באים מכל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות, מלבד מה שמדליקין עליה נר תמיד וכו', שהרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה שהתנדבו למקום ההוא. (רבינו עובדיה מברטנורא)

נשמות האבות הקדושים

האור החיים הקדוש בכה כל ליל ל"ג בעומר בעת הדלקה דהילולא, ועמד מרחוק באמרו האין אגש אל הערפל אשר שם עומדים נשמות האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב וכל קדושים עמהם. (אלף כתב)

הדלקת נרות

אחר שקיבל הרה"ק מו"ה משה מראזאדוב ענין ל"ג בעומר מהרה"ק מצאנז ז"ע, ציווה לכל קרוביו שכל מנורות של כסף שיש להם בביתם יביאו לבית מדרשו, והדליק בהם נרות ביום הק' הלזה, לכבוד הילולא דרשב"י. (בשפתי צדיקים)

זיווג בזמן הנכון

רבי יונה לבל, הידוע בדור הקודם כמי שניהל חלוקת שתיה חנים במירון, התגורר בירושלים. בבחרותו הוא מאוד ביקש לקיים את דברי חז"ל - שהם גם מנהג ישן של עיר הקודש - להתחתן עד גיל עשרים. ברם, השידוך המתאים עדיין לא נמצא ונותר חודש אחד עד ליום הולדתו. כיצד אפשר גם לסכם התנאים וגם לעמוד תחת החופה בזמן כה קצר, אולם, רבי יונה לא התייאש. כשנותרו שלושה שבועות בלבד, נסע רבי יונה למירון לשפוך את תפילתו לפני בורא העולם במקום הקדוש הזה. כל אותו הלילה הוא התפלל ליד ציון הרשב"י, קרא את כל ספר תהלים, התחנן בכל לבו ובקש את בקשתו האישית. למחרת הוא חזר לירושלים. ובחסדי השם זכה לבנות בית נאמן בישראל לפני יום הולדתו העשרים.

ללא כסא גלגלים

בשנת תשכ"ג קרה אסון פתאומי לאיש פשוט מעדות הספרדים. איש בריא היה, עובד בתחנת דלק במרכז הארץ. יום

ל"ג בעומר תשע"ז

תניא, אמר רשב"י: "אימתי שמו של הקב"ה מתגדל בעולמו, בשעה שעושה מידת הדין ברשעים".
(ויקרא רבה, כ"ד א')

אמר רשב"י: "אמר הקב"ה, "הווי מכבדין את המצוות שהם שלוחי ושלוחו של אדם כמותו, אם כבדת אותן כאילו לי כבדת, ואם ביזית אותן כאילו לי ביזית".
(מדרש תנחומא ויגש)

רבי שמעון אומר: "בין עושין תשובה ובין אין עושין תשובה, כיון שהגיע הקץ מיד נגאלין".
(מדרש תנחומא בחוקתי ג)

רבי שמעון אומר: "מכח הצדקה מתים עתידיים לחיות, מנין אנו למדין, מאליהו התשבי (שהחיה בן האלמנה בזכות הצדקה שעשתה).
(פרקי דרבי אליעזר)

רשב"י אומר: "גדול כיבוד אב ואם שהשווה הקב"ה כבודן לכבודו ומוראן למוראו".
(ילקוט שמעוני, משלי פ"ג, רמז תתקלב)

מעשה בתלמיד אחד של רשב"י שיצא לחוץ לארץ, ולאחר ששהה שם תקופה חזר לארץ ישראל עשיר גדול, כשהגיע לרשב"י היו התלמידים (אחרים) מקנאים בו, מכיון שראו את הריוח הגדול, ובקשו מרשב"י לצאת גם כן לחו"ל. כאשר נודע לרשב"י מהמעשה, נענה לתלמידיו והוציאם לבקעה אחת שסמוכה למירון, התפלל רבי שמעון ואמר בקעה, בקעה, התמלאי דינרי זהב. מיד התחילה הבקעה למשוך דינרי זהב, ונתמלאה כל הבקעה בדינרים. אמר להם רשב"י לתלמידיו, אם זהב אתם מבקשים הרי זהב, קחו לכם, אך תדעו שכל מי שייקח עכשיו זהב הרי הוא לוקח מתן שכרו לעוה"ב, שאין מתן שכר התורה בעולם הזה אלא לעולם הבא. כדכתיב 'ותשחק ליום אחרון', כיון ששמעו משכו ידיהם, (התחילו אומרים כי שמחתנו ד' בפעליך במעשי ידיך ארנן).
(שמות רבה פ' נב)

כתב הבן איש חי כי בשעה שיוצא מהציון ונפרד מהצדיק יעשה תנועה בידו לכיוון ציון הצדיק כאדם שנפטר מרבו: **שלוש רב על משכבו, מה יפיו ומה טובו, דובר אמת בלבבו, אדוננו בר יוחאי.**

**גורגו נחן אנו היא נאיכג סינינו
ינאלי סוב בעדינו**

והקציב לו מזונותיו פעם אחת בשנה עבור כל השנה, ולא היה הבן מגיע לראות את פני אביו לבקרו אלא פעם אחת בשנה כשמקבל את המזונות. ראה המלך שאין בנו מגיע אליו לבקרו אלא באותו פעם שנותן לו את המזונות, החליט שייתן לו את מזונותיו כל יום עבור אותו יום, כך שהוצרך הבן לבקר את אביו יום יום כשמקבל את מזונותיו.

הנמשל, עם ישראל שקיבלו את מזונותיהם כל יום ויום, ולא קיבלו אלא את מה שנצרך לאותו יום, ומהם שיש להם ארבעה וחמשה בנים, ודואגים ההורים לפרנסת הבית, ואין להם אלא לכוון את לבם לאביהם שבשמים. מה שאין כן אם היה יורד המן פעם אחת בשנה עבור כל השנה, נמצא ששנה שלימה אינם מקבלים את פני אביהם שבשמים בתפילה ובביטחון שימלא את משאלות לבם ויתן להם את פרנסתם.
(יזמא ע"ו ע"א)

תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: "בא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שגלו שכנה עמהן".
(מגילה כ"ט ע"א)

רשב"י אומר: "אין קורין מעות אלא למי שהיה מתוקן בתחילה ונתעוות. ואיזה זה, תלמיד חכם הפורש מן התורה".
(חגיגה ט ע"א)

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: "כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר".
(יבמות צ"ט ע"א)

רבי שמעון בר יוחאי אומר: "אפילו צדיק גמור כל ימיו ומרד באחרונה, אבד את הראשונות... ואפילו רשע גמור כל ימיו ועשה תשובה באחרונה, אין מזכירין לו שוב רשעו".
(קידושין מ' ע"ב)

רבי שמעון אומר: "שלשה כתרים הם - כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן".
(אבות פ"ד מ"ג)

רשב"י אומר: "כל הזרז במצווה זו (ציצית), זוכה ומקבל פני שכנה".

אמר רבי שמעון בר יוחאי הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב (ספרי בהעלותך ט, י). והקשו המפרשים מאי שייך הלכה בדבר אגדה, ואפ"ל דעשו רומז ליצר הרע, והנה איתא בש"ס ברכות (ס"א) רשעים יצר הרע שופטם, וזהו שאמר רשב"י שעשו שונא ליעקב היינו היצה"ר כנ"ל ואם הוא שונא הרי הלכה ששונא אסור לדון. ולשיטתו אמר (סוכה מ"ה) "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין", כי פסל את היצה"ר מלדון ויומשך חסד ורחמים.
(שארית מנחם)